

Їм не потрібні для зрадників мури чи каземати,
їм для кохання не треба штампи або весілля.

Дерева народжуються дорослими і глибокими,
ніколи, насправді, не поводяться по-дитячому.
І бачать все, хоч і не є двоокими.



Юлія ПЕТРУК – молода поетка, дослідниця. Народилася 15 лютого 1994 р. в місті Борисполі. Закінчила Національний університет «Кієво-Могилянська академія», філософія. Працює над дисертацією з філософії фотографії.

* * *

я селфую відтак я існую –
з ніг на голову думку декарта
живу дихаю фотографую
і вишукую пунктуми барта

я нахабно ловлю ті моменти
що приваблюють ауричність
опредмечені сентименти
що зворушують ностальгічність

очі – два об'єктиви камерні
бачать ціль – миттю фокусуються
і радіють коли продукуються
зображаються фотозадуми

апарату потрібне паливо
для найбільшої продуктивності
запорука фотоактивності –
кільканадцять ковточків кавових

фотографія пишеться світлом
чи на кнопку лиш пальця натиском
у стосунках волосся з вітром
щось є схоже: він творить зачіску

* * *

дуже часто ліричний герой моїх віршів
насправді просто закоханий чоловік
або зневірений
у котрого й досі не зник
слід

Бачать все, що, власне, варто бачити.

А вмирають дерева так, як вмирають діти:
під важким повітрям мовчки ідуть на страту;
по собі не лишають ні крику, ні заповіту –
просто припиняють вдихати і видихати.

від попередніх почуттєвих опіків
від словесних і просто дотиків
просто чоловік
якому затісний соціальний черевик
стає на заваді творчого пересування
просто чоловік
часом вертер
часом радченко
літературний космополіт
а простими словами
літературний безхатченко
некласичний
цілком ірраціональний
із хронічною алергією
на все банальне
інколи приходить до мімікрії
хоч і всіляко виступає проти
ідолопоклонництва
і наслідування
має сім п'ятниць на тиждень
і їх всіх віддає творчості
виступає проти фетишизації
хоч улюблені фотографії
і телефон де вони зберігаються
завжди при ньому
часом на нього нападає втома
і тоді йому нічого більше не лишається
як піти додому
і лягти спати
виспавшись він береться читати
раніше йому до вподоби були антиутопії
тепер же як після його почуттєвого потопу
греблю с'як-так залатано

* В основному збережено мовно-правописні особливості оригіналу. Ред.

він упивається
філософськими щоденниками
і урбаністичними романами
просто чоловік
зі своїми мріями бажаннями планами
зі своїм світом

* * *

всі свої капризи
краще сублімувати
шкода тільки
це приходиться
трохи запізно

і тільки в т р а т а
як цукрова вата
у роті маленької
дівчинки що ніколи
не знала тата
нагадує про
існування чогось
більшого у цім
с в і т і

і що його
розмаїття
не зводиться до
о ч е й навпроти
в яких ти
лякаєшся свого
блідлицюго
в і д о б р а ж е н н я
де ховається
д е м о н впертості

і тільки словесний
болючий д о т о р к
стає тим самим
поштовхом до
віднайдення
своєї с а м о с т і

бо ти стала огидна
сама собі
бо ти стала бідна
на щирі думки

коли твоя краса
стає лиш
обгорткою
доріанівській
нищості

коли твоя душа
була гордою а

стає прихистком
для інстинктів

і н с т и н к т
самозбереження
кричить тікай
розбещена дитина
плаче – забрали
іграшку

загублена людина
в часі нищечком
прошмигне
крізь зашморг
кроноса
набір хромосом
вказує напрям
п е к л о
воно
незмінно
в
с л о в а х
навпроти

* * *

не довіряти людям свої ще нереалізовані ідеї
не довіряти їм почуття
не відкривати їм справжнього я

нехай ти будеш їм таємницею
нехай вони підбирають ключа
нехай дзвонять пишуть
нехай кричать
шепотять кажуть бубонять
махають гукають муркочуть
крекчуть жахаються оглядаються
жбурляють слова навмання
проходять мовчки

немов не впізнали
немовби ніколи не знали
немовби ніколи не читали
енного повідомлення
немовби ніколи не посміхалися
сяяв
розтягнутий усміхом
білозубий рот
колись як ваші зустрічі
ще не страждали від сухот
і ваші розмови не переходили у
давлюче сичання і відхаркування
наболілих слів

і ти стоїш
поміж такими ж

обранцями бранцями
якихось дивних чуттів

шукаєш знайому п'ятницю
але ось пригадуєш
ненависну середу
зболілий четвер
спантеличену суботу
болів липень
щемів листопад
зненависний ли
лист лип
либонь
всевишня
якій так багато присвячено
захотіла погратися

занедбана станція
вкотре вимита
від запилюжених мітів
досвідченою ганчіркою
довго лишалася
сверблячим лишаєм
а стає ще одним рубцем
на загрубілій і без того
шкірі твого олюдненого міста

з вимушеною грацією
з'являється поїзд
київ – хмельницький
київ – львів
київ – бориспіль
любив



Мілана ПОЛОВА – молода поетка. Народилася 2002 р. в місті Кисві. Закінчила Кисво-Могілянський колежіум, абітурієнтка. Перший вірш написала в 6 років. У молодій школі писала дитячі поезії, здебільшого про природу і свята. Їх друкували в журналі «ВДГ». У 10 років почала писати про вади світу. У 12 була в курсі суспільних подій, писала про них. Прагне стати перекладачем, тому активно вивчає мови (англійську, німецьку). Має вірші німецькою та англійською. У 13 років написала першу поему про кохання. Часто писала шкільні твори у віршованій формі. У 17 років вирішила брати участь у поетичних конкурсах і вечорах. Першою перемогою стало друге місце на конкурсі «Поетична весна» (2019).

ЧОРНА ТРОЯНДА

Ще сила моя не зродилась,
Ще воля в мені не жила.
Та мрія в мені пробудилась.
Троянда в душі розцвіла.

А колір її – мов вугілля,
Пелюстки її – мовби сталь.
Пожива для неї – зусилля
І вміння долати печаль.

Троянда зростала узимку,
Вугіллям на білім снігу.
В юнацькій душі розпалила
Рішучість, незламність, жагу.

Лишивши далеко позаду
Всі сльози, покірність і страх,
Я йду і тримаю троянду
В подряпанних ніжних руках.

Пелюстки лягали на аркуш,
Лишали на ньому вірші –
Слова, що постійно на думці,
Як гімн, надихають душі.

«Хоч як не хотілося здатись,
Хоч скільки не мала ти втрат,
Троянда повинна зростати.
Немає дороги назад».

13.03.2019

ДІТИ РОСТУТЬ

А діти ростуть, як приходять їх час,
Піднявшись нарешті на сходинку вище.
І поки в них вогник юнацький не згас,
Злітають до сонця, все ближче і ближче.

До неба, до зір, до незнаних висот!
Лиш юність уміє так швидко летіти.
Забравши з собою скарбницю з чеснот,
Лишивши позаду обпалені квіти.